

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: O. M.**, nar. „X“, trvale bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 1, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.5.2013, č.j. MPSV-UM/5905/13/9S-ÚSK, o průkaz osoby se zdravotním postižením,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9.5.2013, č.j. MPSV-UM/5905/13/9S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Chomutov, ze dne 10.1.2013, č.j. MPSV-UP/37576/13/AIS-ZDP, jímž jí nebyl přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením, neboť není osobou která se podle § 34 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, (dále jen „zákon o poskytování dávek“) a podle § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“) považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby a není osobou, která nezvládá základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace.

V žalobě uvedla, že posudkový lékař učinil svůj závěr, aniž by podrobněji zkoumal její zdravotní stav a celou její zdravotní dokumentaci. Postačily mu pouze lékařské zprávy z posledního vyšetření. Nevyžádal si nová vyšetření, která by prokázala, v jakém stupni postižení se nachází její zrak. Poslední prováděná vyšetření neřeší při její léčbě vliv postižení na její schopnost zvládat některé úkony, jak jí bylo řečeno ošetřujícím lékařem. Posudkový lékař pak zřejmě nepřihlédl k námitkám, které obdržel.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh řízení a mimo jiné uvedl, že na základě námitek žalobkyně požadoval doplňující posouzení zdravotního stavu a posudková komise si pro objektivizaci pozvala žalobkyni k jednání posudkové komise. Podkladová zdravotní dokumentace byla pro vypracování posudku dostatečná, proto nelze souhlasit s námitkou, že nedošlo k dostatečnému zjištění skutkového stavu věci.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobkyně a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 34 odst. 1 zákona o poskytování dávek osobám, kterým byl podle zákona o sociálních službách přiznán příspěvek na péči, a osobám, kterým byl přiznán příspěvek na mobilitu nebo příspěvek na zvláštní pomůcku, vydává krajská pobočka Úřadu práce podle jiného právního předpisu kartu sociálních systémů, která současně v zákonem stanovených případech slouží jako průkaz osoby s těžkým zdravotním postižením (průkaz TP) nebo průkaz osoby se zvlášť těžkým zdravotním postižením (průkaz ZTP) anebo průkaz osoby se zvlášť těžkým zdravotním postižením s potřebou průvodce (průkaz ZTP/P).

Podle § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek průkaz osoby se zdravotním postižením uvedený v odstavci 1 náleží též osobě starší 1 roku, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace nebo je uznána závislou na pomoci jiné osoby podle zákona o sociálních službách.

Podle § 34 odst. 3 až 5 zákona o poskytování dávek průkaz TP náleží osobám, které jsou podle zákona o sociálních službách považovány pro účely příspěvku na péči za osoby závislé na pomoci jiné osoby ve stupni I (lehká závislost). Průkaz ZTP náleží osobám, které jsou podle zákona o sociálních službách považovány pro účely příspěvku na péči za osoby závislé na pomoci jiné osoby ve stupni II (středně těžká závislost), a osobám starším 18 let, které

nejsou schopny zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace z důvodu úplné nebo praktické hluchoty. Průkaz ZTP/P náleží osobám, které jsou podle zákona o sociálních službách považovány pro účely příspěvku na péči za osoby závislé na pomoci jiné osoby ve stupni III (těžká závislost) nebo stupni IV (úplná závislost), a osobám, u kterých bylo pro účely příspěvku na mobilitu zjištěno, že nejsou schopny zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility nebo orientace, s výjimkou osob uvedených v odstavci 4.

Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve

a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,

b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,

c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,

d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb,

a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

Základní životní potřeby vymezuje ustanovení § 9 zákona o sociálních službách a jsou to, a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.

Z uvedeného vyplývá, že k tomu, aby žalobkyni mohl být přiznán průkaz osoby se zdravotním postižením, muselo by být zjištěno, že buď nezvládá základní životní potřebu mobility nebo základní životní potřebu orientace nebo jestliže by nebyla schopna zvládat nejméně tři jakékoliv základní životní potřeby uvedené v ustanovení § 9 zákona o sociálních službách. Konkrétní postup při stanovení toho, zda osoba životní potřeby zvládá či nikoliv stanoví vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno především na základě posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) ze dne 21.2.2013 ve znění jeho doplnění ze dne 2.4.2013, která posoudila zdravotní stav žalobkyně a dospěla k závěru, že žalobkyně není osobou, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace, rovněž nejde o osobu, která je závislá na pomoci jiné fyzické osoby. Ve svých námítkách ze dne 28.2.2013 k prvoinstančnímu rozhodnutí žalobkyně poukázala na obtíže, které jí způsobuje nedostatečný zrak. K tomu soud musí poukázat na skutečnost, že právě z tohoto důvodu bylo provedeno doplnění posudku posudkové komise a žalobkyně byla mimo jiné i vyšetřena přímo lékařkou oftalmoložkou MUDr. P. dne 2.4.2013. MUDr. P. mimo jiné uvedla, že vzhledem k dobrému visu na levém oku, není odůvodněné z očního hlediska uznání základní životní potřeby péče o zdraví a orientace. I uznání základních životních potřeb osobní aktivity a péče o domácnost za nezvladatelné je z očního hlediska problematické. Posudková komise ve svém posudku uzavřela i přes námítky žalobkyně, že po

vyhodnocení zdravotního stavu žalobkyně odborníky v neurologii a očním lékařství se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základní životní potřeby - osobní aktivity a péče o domácnost.

Po zhodnocení výše předestřených důkazů soud konstatuje, že posudková komise jednala v řádném složení, že její posudek, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobkyně byla přítomna při jednání komise.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem posudkové komise a za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek posudkové komise či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně. Požadavek v tomto směru ostatně nevznesla ani samotná žalobkyně poté, co byla seznámena s posudkovým závěrem. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25.6.2003 č.j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28.8.2003 č.j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12.3.2009 č.j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

Soud tak konstatuje, že došlo k opakovanému posouzení zdravotního stavu žalobkyně a to se stejný výsledek, to znamená, že nebylo zjištěno nezvládání základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace ani nebylo zjištěno nezvládání alespoň tří základních životních potřeb, což by znamenalo zákonem požadovanou závislost na pomoci jiné osoby. Uvedené závěry pak korespondují i se sociálním šetřením provedeným u žalobkyně dne 31.8.2012, neboť bylo mimo jiné zjištěno, že používá dopravní prostředky, chůzi po schodech zvládá, poznává a rozeznává zrakem a sluchem. Žalobkyně tak zvládá orientaci a mobilitu v přijatelném standardu, což je požadováno § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách k tomu, aby bylo možno konstatovat, že osoba základní životní potřebu zvládá.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 1. dubna 2014

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová